

Sociaal kapitaal

Welkom in het tijdperk van toenemende overheidstirannie! Een tijdperk waarin je je portemonnee opent voor een overheid die jou op zijn best als melkkoe ziet, maar zeker niet ziet en waardeert als een vrij mens. Waarin je zogenaamd 'solidair' moet zijn, terwijl je nooit gevraagd wordt of je die 'solidariteit' eigenlijk wel wil – laat staan voor wie je in hemelsnaam 'solidair' zou moeten zijn.

Onze overheid blijft, in tegenstelling tot onze portemonnees, groeien. Belastingen blijven stijgen, het ambtenarenapparaat blijft uitdijen, de regeltjes en formuliertjes blijven zich vermenigvuldigen en ons vertrouwen in onze overheid is historisch laag. Lekker gewerkt, 'liberaal' Mark!

En ondertussen is mijn Rotterdamse binnenstad ook niet meer wat het was. Mijn Braziliaanse verloofde uit São Paulo vroeg zich deze zomer verbaasd af of er geen homokoppels zijn in Rotterdam.... In São Paulo zijn gay-koppels deel van het straatbeeld. Mijn antwoord: "nee lieverd, dat zie je hier niet... meer". Ze durven zich, net zoals wij Joden, niet meer zichtbaar in het publieke te begeven. 'Liberaal' en 'solidair', ammehoela, dat is niet de realiteit in mijn Rotterdamse binnenstad.

Sociaal kapitaal? Dat begint bij vrijheid. Niet bij subsidies, niet bij beleidstafels en niet bij multiculti-mantra's. Socioloog Francis Fukuyama (1952) zei het aldus in *Trust: The Social Virtues and the Creation of Prosperity* (1995): een samenleving bloeit op als mensen elkaar vertrouwen én waarden delen. Dat is sociaal kapitaal en dat verdampt waar de overheid mensen democratisch klein houdt, multicultureel verdeelt en financieel afhankelijk maakt.

Ik herinner mij hoe het ook kan. Mijn ouders leefden in een Nederland waar de voordeur gewoon openstond. Waar in de jaren '80 de eerste homokoppels bij ons thuis kwamen. En daarna in de jaren '90 de eerste Mocro-meiden, omdat ze bij ons wel vrijuit konden praten over meidendingen.

Spaans-Portugese Joden zoals ik kwamen in de 17de eeuw naar Rotterdam juist vanwege de vrijheid en het ondernemerschap, maar wel op voorwaarde zichzelf te kunnen bedruipen. De kans om publiekelijk jezelf te kunnen zijn, je niet te hoeven verschuilen en zelfs welvaart op te kunnen bouwen, grepen ze met beide handen aan. De Spaans-Portugese Jood Abraham de Pinto was in de 17e eeuw zelfs de rijkste man van Rotterdam geworden. Hoe? Omdat hij hier in Rotterdam een vrij man was die in de Rotterdamse haven goed zaken kon doen.

Maar vandaag moeten wij Joden weer op eieren lopen. Mijn kinderen lopen al ruim tien jaar langs de Marechaussee voor Joodse activiteiten in de lokale synagoge. Ze kunnen op scholen en stations niet zeggen of laten zien dat ze Joods zijn, zonder dat ze daar op aangevallen worden.

En het meest wrange is dat de overheid dit verlies aan sociaal kapitaal faciliteert. Enerzijds door ons te kleineren met torenhoge belastingdruk en anderzijds door miljarden te verspillen aan massa-immigratie. Het is tijd om het kaf van het koren te scheiden. Het is tijd om de staat terug in zijn hok te duwen. Het is tijd voor herstel in het vertrouwen op elkaar, niet op de overheid. Het is tijd voor ons burgers om terug te vechten.

Voor echte vrijheid. Voor eigenaarschap van onze portemonnee. Voor een samenleving waarin we weer durven leven zoals we willen, met elkaar!

Meir Villegas Henriquez